

Arrest

nr. 282 524 van 23 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 12 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, waarvan gesteld wordt dat ze genomen is op 17 augustus 2022 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat E. VERSTRAETEN en van advocaat L. RAUX, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2021 dienden verzoekster en haar man een verzoek om internationale bescherming in. Dactyloscopisch onderzoek leverde een treffer op. Deze treffer toonde aan dat de Spaanse consulaire diensten te Beiroet (Libanon) verzoekster op 16 juni 2021 een visum verstrekten.

Op 15 februari 2022 werden de Spaanse instanties verzocht de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster en haar man.

Op 18 februari 2022 aanvaardden de Spaanse autoriteiten dit verzoek.

Op 6 mei 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) ten aanzien van

verzoekster en haar man en hun kind. Tegen deze beslissingen stelden verzoekster en haar man een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer 276 369.

Volgens de datum op de niet-getekende beslissing, werd op 17 augustus 2022 door de staatssecretaris (hierna: verweerder) een beslissing genomen tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer voor verzoekster en haar echtgenoot. Tegen de beslissing aangaande haar echtgenoot diende de echtgenoot ook een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer RvV 281 040.

De beslissing aangaande verzoekster, is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Overwegende dat de genaamde A. E. A. M., geboren te S., op [...]1990 van nationaliteit : Jemen (Rep.) het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in he kader van de Dublinprocedure dd. 17.08.2022 (1)

Overwegende dat op 18.02.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Spanje op grond van artikel 12(2) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 18.05.2022 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 17.08.2022 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

Spanje op 18.02.2022 instemde met de overname van de betrokkene. De betrokkene was op 13.05.2022 (sic) het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De betrokkene kreeg op 18.05.2022 via aangetekend schrijven kennis van deze beslissing.

De betrokkene diende op 09.06.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 13.05.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te ‘[...]’ en wat deze beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te [...] te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

De betrokkene had op 09.06.2022 te Sint-Truiden een eerste opvolgingsgesprek gepland met een ICAM-coach, waarbij hij aangaf niet te willen meewerken. Tijdens het tweede opvolgingsgesprek, dat plaatsvond op 13.06.2022, stelde hij te twifelen over een vrijwillige terugkeer naar Spanje. Op 20.06.2022 stelde de betrokkene tijdens het opvolgingsgesprek van de Dublinprocedure niet vrijwillig te willen terugkeren naar de verantwoordelijke EU-lidstaat, met name Spanje.

Op 19.07.2022 werd een beslissing genomen tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en op 25.07.2022 werd de betrokkene overgebracht naar naar FITT-woning te Sint-Gillis-Waas.

Op 05.08.2022 werd een overdrachtsaankondiging naar Spanje verstuurd en op 16.08.2022 werd er voor de betrokkene een vlucht voorzien naar Madrid in het kader van een Dublin overname door Spanje. De betrokkene werd op 05.08.2022 hiervan op de hoogte gebracht. In de daaropvolgende gesprekken heeft de betrokkene duidelijk aangegeven geen gevolg te willen geven aan een vrijwillig vertrek naar Spanje. De betrokkene verklaarde alles te zullen doen om zich aan het Dublin-akkoord te onttrekken.

Hieromtrent wensen we te verwijzen naar de conclusies van het Hof van Justitie van de EU in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 waarin wordt gesteld dat dient te worden uitgelegd dat een verzoeker "onderduikt" in de zin van die bepaling (artikel 29, lid 2, tweede zin, van Verordening 604/2013) wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Het Hof voegt toe dat mag worden aangenomen dat dat het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen. We benadrukken dat dit impliceert dat ook sprake kan zijn van 'onderduiken' in andere gevallen dan het verlaten van de toegekende woonplaats. Uit de conclusies van bovenvermeld arrest kan niet worden besloten dat het Hof stelt dat 'onderduiken' dient te worden beperkt tot het fysieke verdwijnen uit de toegekende verblijfplaats zonder het verwittigen van de bevoegde instanties.

Gelet op bovenvermelde vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot 18 maanden."

Verzoeksters familielid Mw. A.M.A.M.S. doorliep hetzelfde traject en kreeg eveneens een verlengingsbeslissing van de overdrachtstermijn op dezelfde motieven gestoeld. Tegen deze beslissing diende dit familielid ook een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 281 100 van 29 november 2022 vernietigde de Raad deze beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In het enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 29 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: Dublin III-verordening), van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

"4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat verzoekster duidelijk en doelbewust ervoor probeert te zorgen dat een overdracht aan de betrokken lidstaat niet verder georganiseerd kan worden en op die manier ook voor praktische complicaties en organisatorische problemen zorgt.

Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beslissing.

- 4.1.1.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen.

Verzoekster kan dan ook niet akkoord gaan met deze beslissing.

Verzoekende partij is ernstig gegriefd door de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken al zou hij doelbewust een overdracht tegenwerken.

De zienswijze van DVZ is flagrant verkeerd en houdt geen rekening met alle feitelijkeheden die aanwezig zijn in het dossier.

- 4.1.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

- 4.1.3.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

- 4.1.4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

4.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

- 4.2.1.

Met betrekking tot de schending van het artikel 29 Verordening 604/2013

Artikel 29, 2° van de Dublin III Verordening bepaalt het volgende:

“2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat de termijn enkel uitzonderlijk kan worden verlengd (HvJ, C-163/17 van 19 maart 2019, §52 en § 60). Volgens vaststaande rechtspraak van de RvV moet deze beslissingen dan ook individueel gemotiveerd worden, na appreciatie van de feitelijke elementen (RvV in verenigde kamers: RvV nr. 203.684 van 8 mei 2018 en RvV nr. 203.685 van 8 mei 2018, bevestigd door de RvS, 245.799 van 17 oktober 2019).

- 4.2.1.1.

Van Daele definieert ‘onderduiken’ als ‘zich (tijdelijk) verborgen houden’.

De Dublin III- Verordening bevat geen definitie van het begrip “onderduiken” maar het Hof van Justitie interpreteerde het begrip wel in het arrest met nummer C-163/17 van 19 maart 2019. Volgens het Hof van Justitie volgt uit de normale betekenis van het begrip “onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2 Dublin III Vo wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokkenen persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets- in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht-, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. (HvJ, C-163/17 van 19 maart 2019, § 56).

De Dublin III-Verordening bevat enkel een definitie van het ‘risico op onderduiken’, met name het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoekster of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken.

Volgens het Hof van Justitie is er bijgevolg pas sprake van onderduiken als de overdracht niet kan doorgaan omdat de persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de autoriteiten, wat wordt vermoed wanneer de verzoekster zijn toegekende woonplaats verlaat zonder de autoriteiten in te lichten. Dit weliswaar op voorwaarde dat hij geïnformeerd is over de plicht zijn afwezigheid te melden. De betrokken verzoekster behoudt volgens deze rechtspraak de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.

- 4.2.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk argumenteren dat verzoekende partij zich doelbewust heeft proberen onttrekken aan de autoriteiten.

Verzoekster verbleef vooreerst in het opvangcentrum te Sint-Truiden en hierna in de FITT-woning te Sint-Gillis-Waas. Dit zijn beide verblijfplaatsen van de verwerende partij zelf. Hierna heeft verzoekster opnieuw haar adres te kennen gegeven:

Vooreerst heeft verzoekende partij op datum van 23/08/2022 haar adres effectief gecommuniceerd aan de Dienst Vreemdelingenzaken:

*“Geachte Heer,
Geachte Mevrouw,*

Betreft : adreswijziging voor de heer A. M. M. M. S. en mevrouw A. E. A. M. in het kader van de Dublin-overdracht overeenkomstig artikel 18 §1 (b) van Verordening 604/2013

M. ref. : [...]

Uw ref. : [...]

Ik schrijf u aan in mijn hoedanigheid van advocate voor de heer A. M. M. M. S. en mevrouw A. E. A. M., beiden met de Jemenitische nationaliteit.

Verzoekster diende een verzoek om internationale bescherming in op datum van 14/12/2021. Verzoekster verkreeg een bijlage 26quater waaruit blijkt dat Spanje de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster ontving diezelfde dag een informatiebrief van uw diensten, waaraan een verklaring tot medewerking is gehecht die verzoekster moet tekenen en terugzenden.

Verzoekster kan evenwel deze verklaring niet tekenen omdat hij niet akkoord gaat met de beslissing 26quater en hiertegen zijn beroepsmogelijkheden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst wenst af te toetsen met zijn advocate.

Op grond van artikel 39/2 § 2 en 39/57 § 1 van de Vreemdelingenwet heeft verzoekster 30 dagen de tijd om een beroep in te stellen tegen de bijlage 26quater. Het ondertekenen van een dergelijke verklaring kan een toekomstig beroep zonder voorwerp uitmaken.

In tussentijd houdt verzoekster zich eraan om u te informeren dat hij actueel op het volgende adres verblijft: [...] Liège

Verzoekster zal u ook verder informeren indien er opnieuw sprake is van enige wijziging in zijn actuele woonplaats in België.

*Inmiddels teken ik,
Voor verzoekster”*

(zie bijlage, stuk 5)

-4.2.1.3.

Hoewel verzoekster ten allen tijde gekend was bij de Dienst Vreemdelingenzaken, werd er pas een vlucht naar Madrid georganiseerd op 16/08/2022, zo'n twee dagen voor het verstrijken van het Dublin-akkoord. Verzoekster heeft ten allen tijde verklaard dat zij problemen heeft gekend in Spanje en dat zij hierom ook een beroep heeft ingediend tegen de bijlage 26quater.

Verzoekster heeft inderdaad reeds in mei 2022, in het verzoekschrift hoger beroep tegen de bijlage 26quater bezwaar geuit tegen een overdracht naar Spanje.

Dit heeft hij op 16/08/2022 ook nogmaals bevestigd aan de coach in de FITT-woning, met name dat zij problemen hebben gekend.

(zie stuk 6)

-4.2.1.4.

Echter, gezien het verstrijken van het Dublin- akkoord op 18/08/2022, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken in allerijl een beslissing tot verlening Dublin akkoord genomen en heeft zij op 17/08/2022 de Spaanse autoriteiten hiervan in kennis gesteld.

(zie stuk 7)

Verzoekster is ernstig gegriefd door de werkwijze van DVZ.

Vooreerst wenst zij op te merken dat het Dublin akkoord effectief op 18/08/2022 verlopen is. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 17/08/2022 een beslissing tot verlening Dublin akkoord heeft genomen, doet hieraan geen afbreuk. Zeker gezien DVZ in haar verlenging aan Spanje meedeelde dat de verzoekster ondergedoken zou zijn, wat op 17/08/2022 geenszins het geval was! Verzoekster verbleef nog steeds in de FITT-woning te Sint-Gillis-Waas! Verzoekster was op 17/08/2022 helemaal niet ondergedoken. De beslissing tot verlening van de Dublin termijn naar 18 maanden is gebaseerd op volledig foutieve en incorrecte informatie!

In het administratief dossier van DVZ zit verder nog tegenstrijdige informatie. Zo valt er een bericht van de Dienst Vreemdelingenzaken, Cel Overbrengingen terug te vinden van 16/08/2022 waarin er vermeld wordt dat verzoekster vrijgesteld dient te worden gezien er “geen overdracht/transfer mogelijk (dublin akkoord vervalt op 18/08)”

(zie stuk 8)

Dat er hier duidelijk sprake is van onzorgvuldig bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

-4.2.1.5.

Zo heeft verder ook verzoeksters advocaat op 19/08/2022 een e-mail gestuurd naar de Cel Dublin met de vraag of het akkoord verlopen was. De Cel Dublin antwoordde echter het volgende:

« Bonjour,

Une décision de prolongation à 18 mois a été prise et notifiée à l'Espagne le 17/08. Celle-ci n'a pas encore été notifiée à l'intéressé, elle est en attente de signature de la Secrétaire d'Etat.

Bien à vous,

Dublin Unit Belgium

*SPF Intérieur | FOD Binnenlandse Zaken
Direction générale Office des Etrangers | Algemene Directie Vreemdelingenzaken
Protection Internationale | Internationale Bescherming
Bureau Dublin*

*Boulevard Pacheco 44 | Pachecolaan 44
1000 Bruxelles | 1000 Brussel »*

(zie stuk 9)

De Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt dat er een beslissing tot verlening werd genomen, maar dat deze nog niet werd betekend aan de verzoekster, gezien zij nog een handtekening van de Staatssecretaris nodig had.

Tot op heden heeft verzoekster deze beslissing nooit officieel betekend gekregen! Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat deze beslissing officieel werd betekend aan de verzoekster.

Nochtans was het adres ten allen tijde gekend. Zo verbleef verzoekster tot 24/08/2022 in de FITT-woning en heeft verzoekster diezelfde dag ook via haar advocate, zijn nieuw adres ter kennis gegeven.

(zie stuk 5)

Het is dan ook vreemd dat DVZ enerzijds reeds op 16/08/2022 meldde dat verzoekster vrijgelaten diende te worden, doch dat er op 19/08/2022 plots sprake is van een beslissing tot verlenging van de Dublin termijn naar 18 maanden, hoewel deze nog niet officieel betekend kon worden, gezien deze nog geen handtekening had verkregen van de Staatssecretaris. Het kan uiteraard niet dat verzoekster- nadat zijn Dublin akkoord verstreken is- toch nog een beslissing tot verlenging 18 maanden krijgen! Zeker gezien verzoekster op 17/08/2022 niet ondergedoken was, doch nog steeds aanwezig was in de FITT-woning te Sint-Gillis-Waas.

Er kan nogmaals geen sprake zijn van een [...] onderduiken. Verzoekster verbleef al sinds 25/07/2022 in een FITT-woning. Dat hij de FITT-woning verlaten heeft kan niet beschouwd worden als een [...] onderduiken omdat vooreerst het Dublin-akkoord reeds verlopen was en vervolgens, hij zijn adres wederom ter kennis heeft gegeven.

Verzoekster is aldus niet akkoord dat er een beslissing tot verlenging Dublin akkoord werd overgemaakt aan Spanje op 17/08/2022, en dat verzoekster tot op heden zelfs nog geen officiële betekening verkreeg van de bestreden beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de zorgvuldigheidsplicht.

-4.2.1.5.

Verzoekende partij wenst dan ook te verwijzen naar artikel 29.2 van de Dublin III Verordening:

Artikel 29.2 stelt:

“2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Artikel 2 (n) van de Dublin III Verordening omschrijft het ‘risico op onderduiken’ als volgt:

“n) „risico op onderduiken”: het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoekster of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken.”

Dat uit de bestreden beslissing vooreerst niet blijkt op basis van welke, in de wetgeving vastgelegde criteria, de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert om aan te nemen dat een verzoekster onderduikt.

Uit het arrest Jawo blijkt onder meer dat er een intentioneel element (het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure) is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

Dit is in casu niet het geval. Verzoekster heeft gedurende de Dublin termijn van 6 maanden steeds te kennen gegeven waar zij verbleef. Dat zij niet akkoord was met een overdracht naar Spanje, kan haar niet verweten worden, gezien zij hiervoor ook een beroep heeft ingediend. Echter, na het verloop van zijn Dublin termijn van 6 maanden, heeft verzoekster opnieuw haar adres ter kennis gebracht van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster stelt dat bij het verlengen van de termijn voor overdracht, dit een uitzondering betreft en dat hieruit volgt dat deze bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is in casu niet gebeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

-4.2.1.6.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwacht in haar bestreden beslissing verzoeksters bezwaar tegen een overdracht naar Spanje met het zich intentioneel onttrekken aan de asiendiensten. Verzoekster heeft nog steeds het recht om een bezwaar te uiten tegen een overdracht naar Spanje.

Uit de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt vooral het onzorgvuldig en overhaast handelen.

Meer zelfs. Uit het arrest Jawo blijkt dat er enkel sprake kan zijn van dit intentioneel element als er een vermoeden is dat verzoekster de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

Dit is in casu geenszins het geval, gezien verzoekster steeds zijn adres ter kennis heeft gegeven.

-4.2.1.7.

Uw Raad oordeelde reeds dat de Dienst Vreemdelingenzaken een zorgvuldige feitenvaststelling dient uit te voeren, vooraleer zij kan overgaan tot een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden:

“(…)

In casu voert verzoekster aan dat hij niet langer mocht blijven in het opvangcentrum in Lommel en daarom een andere verblijfplaats heeft gezocht waarvan hij het adres heeft doorgegeven aan de gemachtigde.

Verweerder betwist dit niet in de nota. De Raad lijkt te moeten vaststellen dat op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen op 7 april 2020 er niet langer sprake was van “de hem toegekende woonplaats” waarvan melding wordt gemaakt in paragraaf 70 van het arrest Jawo.

Daargelaten de vraag of verzoekster de mogelijkheid had om in een “hem toegekende woonplaats” te verblijven tot op het ogenblik van de daadwerkelijke overdracht (cf. HvJ 27 september 2012, C-179/11, Cimade en Gisti waarin het Hof stelt dat een lidstaat, bij wie een beschermingsverzoek wordt ingediend, de in Richtlijn 2003/9 vastgestelde minimale opvangvoorzieningen ook moet verstrekken aan een verzoekster van internationale bescherming ten aanzien van wie hij een overdrachtsbesluit neemt en deze verplichting pas eindigt wanneer de verzoekster daadwerkelijk wordt overgedragen), blijkt dat hij spontaan zijn nieuw adres te Meise aan de gemachtigde heeft kenbaar gemaakt. Er blijkt eveneens dat de gemachtigde met een schrijven van 11 februari 2020 de bevoegde politiezone heeft verzocht om woonstcontroles te verrichten op dit adres. Er werd hiervoor ook ter attentie van de politiezone “KLM” een invuldocument met datum van 11 februari 2020 overgemaakt, blijkens het administratief dossier, met de volgende vermelding: “Indien de genaamde L.Y. geboren op [...], die de Syrische (Arabische Rep.)

nationaliteit heeft niet kon worden weerhouden na meerdere controles op het verblijfadres, kan u dan volgende elementen communiceren aan het Bureau Sefor: Data en uren van de gedane controles met aanduiding van vaststellingen (gelieve meerdere controles te doen)” (eigen vet zetten). Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde zelf uitdrukkelijk heeft gevraagd meerdere controles op het verblijfsadres te doen. Er worden dienaangaande ook meerdere invullijnen op het formulier voorzien.

Met verzoekster moet de Raad vaststellen dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het attest van Mw. V.K. van 3 maart 2020 aangaande de adrescontrole van verzoekster op het hem doorgegeven adres blijkt dat de politie is overgegaan tot meer dan een enkele woonstcontrole. Uit het verslag blijkt bovendien inderdaad dat de kennis die daar werd aangetroffen heeft verklaard dat het mogelijk is dat verzoekster “zich binnenkort terug aanbiedt op het adres P. gezien hij daar al eens overnacht”. Ook al heeft die kennis volgens dit attest ook verklaard dat verzoekster sinds korte tijd was vertrokken naar een vriend in het Brusselse, kan de Raad er niet aan voorbij gaan dat die kennis eveneens heeft verklaard dat verzoekster zich mogelijks binnenkort terug zou aanbieden en op het door hem opgegeven adres soms overnacht. Er blijkt niet dat de politie een tweede woonstcontrole heeft gedaan, noch dat er een bericht werd nagalaten voor verzoekster waarin hij werd opgeroepen zich aan te melden.

*De Raad meent dan ook, des te meer nu de gemachtigde blijkens het invulformulier van 11 februari 2020 zelf uitdrukkelijk belang hecht aan meerdere controles, dat verzoekster kan gevolgd worden waar hij stelt dat op onzorgvuldige wijze op basis van een enkele negatieve woonstcontrole is vastgesteld dat betrokkene zich poogt te onttrekken aan de overdrachtsprocedure. Er werd door de gemachtigde niet na zorgvuldige feitenvaststelling geconcludeerd dat verzoekster met onbekende bestemming is verdwenen of is ondergedoken zodat de overdrachtstermijn tot maximaal 18 maanden kon verlengd worden, minstens blijkt geen zorgvuldige voorbereiding van de thans bestreden beslissing.
(...)”*

-4.2.1.8.

Verzoekster is altijd gekend geweest en heeft een adres medegedeeld, en verblijft daar ook.

Zoals uw Raad reeds poneerde in de hierboven aangehaalde rechtspraak, komt het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om op basis van zorgvuldige feitenvaststellingen, tot de conclusie te komen dat verzoekster zich zou willen onttrekken aan de asiendiensten.

Dat in casu niet aangetoond kan worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op een zorgvuldige feitenvaststellingen heeft gebaseerd.

-4.2.1.9.

Verzoekster probeert zich geenszins te onttrekken aan de autoriteiten en heeft hij zijn adres waar hij effectief verblijft, duidelijk gecommuniceerd naar de Dienst Vreemdelingenzaken en verblijft zij nog steeds op dit adres!

Er kan aldus helemaal niet geoordeeld kan worden dat verzoekende partij zich onttrekt aan de Belgische autoriteiten.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op eigen veronderstellingen, zonder in concreto de nodige vaststellingen te doen.

De motivering moet alle juridische en de juiste feitelijke overwegingen in acht nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en de motivering moet afdoende zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle correcte gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen en haar motieven zijn niet gesteund op de werkelijke situatie.

Het handelen van de DVZ is onredelijk te noemen.

Normaliter zou België op 18/08/2022 bevoegd zijn om de aanvraag van de verzoekster te behandelen gezien de 6 maandentermijn dan reeds verstreken zou zijn. Dat de DVZ heel bewust nu de bestreden beslissing neemt teneinde de bevoegdheid van België te kunnen uitstellen.

Het handelen van de DVZ is ronduit pestgedrag.

De DVZ schendt te beginnende van behoorlijk bestuur en vertraagt bewust de procedure.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

- 4.2.1.10.

In dit opzicht is het dan ook niet te begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing motiveert dat verzoekster zich probeert te onttrekken en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Zij was steeds gekend en heeft steeds haar adres gecommuniceerd.

Artikel 29 § 1 Dublin Vo bepaalt het volgende:

“1. De verzoekster of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

De Dublin III Verordening is duidelijk. Een overdracht dient te gebeuren zodra het praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek.

Deze termijn van zes maanden is reeds afgelopen. Hierbij kan opgemerkt worden dat ook de Raad reeds bij beschikking dd. 09/09/2022 oordeelde dat het beroep tegen de bijlage 26quater geen belang meer heeft gezien de overdrachtstermijn van 6 maanden reeds is verstreken:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een beroep met opschortende werking hangende heeft, dat de verzoekende partij werd gedetineerd of dat zij is ondergedoken.

Aangezien binnen de gestelde termijn van zes maanden geen overdracht heeft plaatsgevonden, berust overeenkomstig artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten en mag de verzoekende partij voor de duur van het onderzoek van het verzoek in België verblijven. De verzoekende partij heeft aldus geen actueel belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing.”

(zie beschikking RvV 09/09/2022, met rolnummer: 276 369-stuk 10)

De Dienst Vreemdelingenzaken probeert de verantwoordelijkheid voor de overdracht van zich af te schuiven naar verzoekster, hoewel duidelijk uit bovenstaand artikel blijkt dat dit een bevoegdheid is van de lidstaten en niet van verzoeksters zelf.

Het kan niet dat verwerende partij zijn verantwoordelijkheid probeert te ontlopen door dit op verzoeksters af te schuiven, die nota bene steeds heeft gedaan wat er van hem werd verwacht.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt zich hierin uiterst onredelijk op.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

- 4.2.2.

Met betrekking tot de schending van het artikel 27 Verordening 604/2013 en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Verzoekende partij wenst ook op te merken dat de sanctie die hem wordt niet in overeenstemming is met het artikel 27 van de Dublin III Verordening.

Artikel 27 § 1 Dublin Verordening bepaalt als volgt:

“1. De verzoekster of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.”

- 4.2.2.1.

Verzoekster wenst vooreerst op te merken dat op grond van artikel 39/2, § 2 en 39/57 § 1 van de Vreemdelingenwet, hzij over een termijn van 30 dagen beschikt om een hoger beroep in te stellen tegen de bijlage 26quater.

*In casu heeft verzoekster binnen de wettelijk voorziene termijn beroep ingediend.
(zie stuk 4)*

Doordat verzoekster toch een beslissing tot betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer heeft betekend gekregen, wordt verzoekster een sanctie opgelegd die niet in overeenstemming is met artikel 27 van de Dublin III Verordening.

Doordat de beslissing een sanctie invoert voor het zogenaamd onttrekken aan de asielautoriteiten- namelijk de verlenging van de overdrachtstermijn van zes naar achttien maanden- houdt het in feite een verplichting in om mee te werken aan de overdracht.

Deze sanctionering is in strijd met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorzien in artikel 27 Dublin III Verordening.

Artikel 27 § 2 Dublin III Verordening bepaalt namelijk het volgende:

“2. De lidstaten stellen een redelijke termijn vast waarbinnen de betrokkene zijn recht op het instellen van een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig lid 1, kan uitoefenen.

3. Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:

a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of

b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of

c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.”

Eveneens houdt dit een schending in van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU daar verzoekster gesanctioneerd wordt omdat hij zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wil uitoefenen, waardoor het rechtsmiddel in casu zijn effectiviteit verliest.

De bestreden beslissing is dan ook niet redelijk te noemen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

4.3.

Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende en verkeerdelijk werd gemotiveerd.

Verzoekster kan niet als “ondergedoken” worden bestempeld, aangezien zijn effectieve verblijfplaats door de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk gekend was.

Verzoekster verblijft nog steeds op een adres dat zij steeds gecommuniceerd heeft. (zie stuk 5).

De vraag stelt zich op de DVZ hier bewust het dossier van de verzoekster tracht te vertragen, hetgeen uiteraard niet van redelijk bestuur getuigt.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 29 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

In casu blijkt uit het administratief dossier dat Spanje zich akkoord heeft verklaard met het terugnameverzoek op 18 februari 2022. Bijgevolg verstreek de termijn van zes maanden waarbinnen het bestuur ertoe was gehouden verzoekster over te dragen aan Spanje in principe op 18 augustus 2022. Er is geen discussie tussen de partijen over deze datum.

2.2.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster er in haar verzoekschrift op wijst dat de raadsman op 19 augustus 2022, daags na het verstrijken van de termijn, een e-mail heeft gestuurd naar de cel Dublin met de vraag of het Dublinakkoord verlopen was. De cel Dublin antwoordde hierop op 19 augustus 2022: *“Une décision de prolongation à 18 mois a été prise et notifiée à l'Espagne le 17/08. Celle-ci n'a pas encore été notifiée à l'intéressé, elle est en attente de signature de la Secrétaire d'Etat.”* Of *“een beslissing tot verlenging tot 18 maanden werd genomen en ter kennis gebracht aan Spanje op 17/08. Deze werd nog niet ter kennis gebracht aan de betrokkene, ze is in afwachting van de handtekening van de Staatssecretaris (eigen vertaling)”*.

In het administratief dossier treft de Raad inderdaad de voormelde afprint van de e-mail aan van 19 augustus 2022. De bestreden beslissing die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift betreft een ongetekende beslissing. Verzoekster wijst erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigde op 19 augustus 2022 dat de verlengingsbeslissing was genomen maar nog niet ter kennis werd gebracht, gezien de handtekening van de staatssecretaris nog nodig was. Ze wijst erop dat het vreemd is dat blijkens een ander schrijven de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 augustus 2022 meldde dat verzoekster vrijgelaten diende te worden, doch dat er op 19 augustus 2022 plots sprake is van een beslissing tot verlenging van de Dublintermijn naar 18 maanden, hoewel die nog niet officieel betekend kon worden, gezien deze nog geen handtekening had verkregen van de staatssecretaris. Het kan volgens verzoekster niet dat zij, nadat het Dublinakkoord is verstreken, toch nog een beslissing tot verlenging van de termijn tot 18 maanden kan krijgen.

Uit artikel 9, lid 2 van de Uitvoeringsverordening nr. 118/2014 blijkt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29, lid 2 van Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokken persoon, de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis moet stellen. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de andere uit Verordening (EU) nr. 604/2013 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 29, lid 2 van die verordening bij de verzoekende lidstaat.

In casu moet evenwel op grond van het administratief dossier vastgesteld worden dat de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken reeds op 17 augustus 2022 Spanje op de hoogte bracht van een verlengingsbeslissing omwille van het ondergedoken zijn van verzoekster, die evenwel op 19 augustus 2022 nog steeds niet door de bevoegde persoon, namelijk de staatssecretaris was getekend. Het is niet betwist dat thans de staatssecretaris de bevoegde persoon is om de bestreden beslissing te nemen, de beslissing had dan ook reeds door haar moeten getekend geweest zijn, en dus genomen zijn, alvorens de termijn van zes maanden op 18 augustus 2022 was verstreken. In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat de beslissing is genomen op 17 augustus 2022, hij gaat daarbij niet in op de e-mail van de cel Dublin aan de raadsman van verzoekster van 19 augustus 2022 waarin wordt gesteld dat op die datum de beslissing nog steeds niet getekend was. Het volstaat evenwel niet de verantwoordelijke lidstaat tijdig, zijnde in casu op 17 augustus, op de hoogte te brengen van een verlengingsbeslissing die nog niet door de bevoegde persoon genomen en getekend was. De kwestie kan dan ook in de nota met opmerkingen niet worden afgedaan als een gebrek in de loutere kennisgeving, die geen afbreuk doet aan de wettigheid van de genomen beslissing gezien in de e-mail na het verstrijken van de termijn niet enkel wordt gesteld dat de beslissing nog niet aan verzoekster kon ter kennis gebracht worden, maar eveneens dat de beslissing nog in afwachting was van de handtekening van de bevoegde persoon om de beslissing te nemen. Ter zitting hiermee geconfronteerd, gedraagt verweerder zich naar de wijsheid van de Raad en kan hij volgen dat de beslissing met handtekening moest genomen zijn voor het verstrijken van de termijn van zes maanden. In principe volstaat deze vaststelling voor het feit dat op 18 augustus 2022 van rechtswege België verantwoordelijk geworden is voor de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek (zie ook HvJ 25 oktober 2017, Shiri, C-201/16, punten 30 en 34; HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Duitsland, C-163/17, punt 52). Verzoekster kan gevolgd worden dat na het verstrijken van de termijn van zes maanden geen verlengingsbeslissing meer kon worden genomen, in de zin dat na het verstrijken van de termijn de bestreden beslissing niet meer op nuttige wijze door de bevoegde persoon kan worden getekend.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening wordt aangenomen.

2.2.2. Indien alsnog zou moeten aangenomen worden dat de bevoegde persoon op 17 augustus 2022 de bestreden verlengingsbeslissing zou genomen en getekend hebben, quod non om de voorgaande redenen, dan overweegt de Raad als volgt:

Verzoekster verwijst naar het arrest Jawo van het Hof van Justitie (cf. arrest nr. C-163/17 van 19 maart 2019) en stelt dat er volgens het Hof pas sprake is van 'onderduiken' in de zin van bovenvermeld artikel wanneer de overdracht niet kan doorgaan omdat betrokkene doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de autoriteiten, hetgeen wordt vermoed wanneer betrokkene zijn toegekende woonplaats verlaat zonder de autoriteiten daarvan in te lichten.

Verzoekster betoogt dat het niet correct is dat zij zich doelbewust heeft proberen te onttrekken aan de autoriteiten. Ze stelt dat ze zowel op het moment dat er voor haar een vlucht richting Spanje stond gepland,

zijnde 16 augustus 2022, als op het moment dat verweerder de bestreden beslissing zou genomen hebben, zijnde 17 augustus 2022, in de FITT-woning in Sint-Gillis-Waas verbleef. Verzoekster concludeert dat zij op 17 augustus 2022 dus helemaal niet ondergedoken was, in tegenstelling tot hetgeen wordt gemotiveerd in deze beslissing. Bovendien heeft zij op de dag van het verlaten van de FITT-woning, nl. op 24 augustus 2022 aan de administratie haar nieuwe woonplaats gecommuniceerd.

De Raad dient na te gaan of verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze in casu heeft vastgesteld dat verzoekster is ondergedoken.

In zijn arrest Jawo, waar zowel verzoekster als verweerder naar verwijzen, kwam het Hof van Justitie tot de volgende conclusie in het licht van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening:

“§ 56. In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure. [...]”

§ 59. Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

§ 60. In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking. [...]”

§ 70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft en dat hieruit volgt dat deze bepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd (zie voor de bevestiging van de restrictieve interpretatie van “onderduiken” eveneens HvJ 22 september 2022, C-245/21 en C-248/21, punten 67 en 68).

Er blijkt dat, en dit wordt niet betwist, verzoekster op 25 juli 2022 werd overgebracht naar een FITT-woning in Sint-Gillis-Waas nadat de gemachtigde een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat nam. Daar heeft verzoekster verbleven tot 24 augustus 2022, waarna zij verhuisde naar een adres te Luik en dit communiceerde aan verweerder.

Uit de bestreden beslissing volgt dat verweerder van oordeel is dat verzoekster onderduikt in de zin van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening omdat zij tijdens het eerste opvolgingsgesprek met de ICAM-coach op 9 juni 2022 aangaf niet te willen meewerken, zij tijdens het opvolgingsgesprek van 13 juni 2022

twijfels uitte aangaande een vrijwillige terugkeer naar Spanje alsook tijdens het opvolgingsgesprek van 20 juni 2022 stelde dat zij niet vrijwillig wenste terug te keren naar Spanje. Er wordt ook gesteld dat een vlucht was gepland op 16 augustus 2022 naar Madrid, waarvan ze op 5 augustus 2022 op de hoogte werd gebracht. Verweerder motiveert dat verzoekster in de daaropvolgende gesprekken duidelijk heeft aangegeven geen gevolg te willen geven aan een vrijwillig vertrek naar Spanje en heeft verklaard alles te zullen doen om zich aan het Dublin-akkoord te onttrekken.

De Raad merkt echter op dat verzoekster in het kader van een Dublin-overdracht er niet toe gehouden is vrijwillige uitvoering aan het overdrachtsbesluit te verlenen in de zin dat rekening moet gehouden worden met de omstandigheid dat verzoekster een beroep heeft ingediend tegen de overdrachtsbeslissing. De Raad stelt vast dat, ook al is het volkomen rechtmatig van verweerder om te trachten een vrijwillige uitvoering van het overdrachtsbesluit te bewerkstelligen en ook al is de beroepsprocedure tegen het overdrachtsbesluit niet schorsend zodat gedwongen overdracht kan, verzoekster alsnog niet kan worden verondersteld vrijwillig uitvoering te moeten geven aan dit besluit teneinde niet als ondergedoken te worden beschouwd. In wezen komt het motief van verweerder erop neer dat elke vreemdeling die herhaaldelijk te kennen geeft geen vrijwillige uitvoering te zullen verlenen aan het overdrachtsbesluit, als ondergedoken moet worden beschouwd. Een dergelijk motief kan niet ernstig standhouden. Enerzijds omdat het vaste rechtspraak van de Raad betreft dat een vreemdeling zijn belang bij zijn beroep tegen het overdrachtsbesluit verliest wanneer hij vrijwillige uitvoering aan dit besluit verleent.

Anderzijds kan uit het arrest Jawo van het Hof van Justitie niet worden afgeleid dat er sprake is van 'onderduiken' in de zin van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening van zodra wordt vastgesteld dat de vreemdeling weigert om vrijwillige uitvoering te geven aan het overdrachtsbesluit. Uit dit arrest volgt daarentegen dat er in beginsel slechts sprake is van 'onderduiken' wanneer de vreemdeling zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten, hetgeen wordt vermoed, behoudens tegenbewijs, wanneer de vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen. Het staat vast dat dit vermoeden in casu niet aan de orde is, nu verzoekster ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds in de FITT-woning, en dus in de haar toegekende woonplaats, verbleef.

Verweerder dient dus aan te tonen dat verzoekster zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten en dus aan de overdracht naar Spanje. Het staat reeds vast dat de enkele omstandigheid dat verzoekster te kennen geeft geen vrijwillige uitvoering te zullen verlenen aan het overdrachtsbesluit, te dien einde niet volstaat. Verweerder kan in casu niet ernstig voorhouden dat verzoekster zich doelbewust buiten het bereik van de nationale autoriteiten houdt, nu vast staat dat zij in een terugkeerwoning verbleef. In deze kan de Raad ten overvloede verwijzen naar het arrest van de Raad van State in Nederland van 14 december 2022 (ECLI:NL:RVS:2022:3630) waarin hij stelt: *"DT&V heeft op 4 januari en 23 maart 2021 vertrekgesprekken gevoerd. In het laatste gesprek heeft de regievoerder de vreemdeling geïnformeerd dat hij op 14 april 2021 per vliegtuig wordt overgedragen aan Italiaanse autoriteiten. Op die datum is de vreemdeling door een medewerker van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: het COa) opgehaald van zijn kamer om naar het busje van de DT&V te gaan. Bij het busje heeft de vreemdeling geweigerd daar in te stappen en is vervolgens het AZC weer ingegaan met medewerkers van het COa. [...] Vervolgens heeft het COa hem een locatieverbod opgelegd en heeft hij het AZC verlaten. Kort daarna is hij vlak bij het AZC aangehouden door de politie. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de omstandigheid dat de vreemdeling de overdracht aan Italië doelbewust heeft gefrustreerd, onvoldoende is voor onderduiken. De vreemdeling is immers feitelijk niet buiten het bereik van de autoriteiten geweest."* Hieruit blijkt dat ook de Raad van State Nederland de term "onderduiken" restrictief interpreteert. Daargelaten de vraag of de term "onderduiken" enkel kan betrekking hebben op het fysiek verdwijnen uit de toegekende verblijfplaats zonder het verwittigen van de bevoegde instanties, kan in elk geval in casu niet aangenomen worden dat het louter herhaaldelijk weigeren *vrijwillig* uitvoering te geven aan een overdrachtsbesluit zou volstaan om als ondergedoken te kunnen worden beschouwd.

Verweerder slaagt er niet in aan te tonen dat hij op redelijke wijze en in lijn met de voormelde unierechtspraak tot het besluit is gekomen dat verzoekster is ondergedoken in de zin van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening. Bijgevolg werd in casu de overdrachtstermijn niet op rechtsgeldige wijze verlengd.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening wordt ook aangenomen.

2.3. De verweernota

In de nota met opmerkingen wijst verweerder eveneens op het arrest Jawo waaruit blijkt dat de term “onderduikt” zoals vermeld in artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening inhoudt dat men doelbewust ervoor zorgt dat men buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht teneinde die overdracht te voorkomen. Hij erkent dat voor 18 augustus 2022 het bestuur in principe verzoekster diende over te dragen aan de Spaanse autoriteiten. Verweerder citeert in de nota uitgebreid uit het arrest Jawo en stelt concreet dat verzoekster van bij aankomst op het grondgebied duidelijk heeft gemaakt dat zij in België wenst te blijven. Hij herhaalt dat verzoekster in de opvolgingsgesprekken van 9 juni 2022, 13 juni 2022 en 20 juni 2022 aangaf niet vrijwillig te willen gaan naar Spanje, dat er een beslissing tot terugleiding naar de grens met vasthouding op 20 juli 2022 werd afgeleverd en dat zij op 5 augustus 2022 werd geïnformeerd over het feit dat een vlucht werd voorzien op 16 augustus 2022. Hij citeert uit een gesprek met de ICAM-coach waaruit blijkt dat verzoekster en haar man opnieuw formeel weigerden vrijwillig gevolg te geven aan het overdrachtsbesluit, dat hen nochtans de gevolgen werden uitgelegd en dit ook op de ochtend/nacht van uithaling waarin werd uitgelegd dat dit de enige kans was om vrijwillig te vertrekken, zo niet zou men overgaan tot een gedwongen vertrek. Nu verzoekster op 16 augustus 2022 weigerde het grondgebied te verlaten, werd op 17 augustus 2022 volgens verweerder de thans bestreden beslissing genomen en dit op rechtsgeldige wijze. Door de resolute weigeringspositie bleef verzoekster doelbewust buiten bereik van de Belgische autoriteiten verantwoordelijk voor de overdracht. Zij heeft het volgens verweerder in de nota materieel onmogelijk gemaakt om de overdracht uit te voeren. Hij citeert daarbij uit een arrest van de Raad.

In een ten overvloede betoog gaat verweerder in op het “risico op onderduiken” zoals gedefinieerd in artikel 2, n van de Dublin III-verordening, wijst ze op het arrest Al Chodor van het Hof van Justitie, het bepaalde in artikel 1, § 1, ° en 1, § 2 van de Vreemdelingenwet en de voorbereidende werkzaamheden aangaande het begrip “risico op onderduiken”.

Verder herhaalt verweerder dat verzoekster halsstarrig bleef weigeren zich naar de bevoegde lidstaat Spanje te begeven, geen vrijwillig gevolg gegeven heeft aan het overdrachtsbesluit van 6 mei 2022 en de geplande repatriëring op 16 augustus 2022 heeft geblokkeerd. Verder stelt verweerder dat het beroep tegen de bijlage 26quater geen schorsende werking heeft en dat indien de terugleiding naar Spanje wordt uitgevoerd, dit haar niet belet haar verdediging in de hangende procedure voor de Raad te laten waarnemen door een advocaat. Verweerder vervolgt nog dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden is nu alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden en dat evenmin het redelijkheidsbeginsel geschonden is nu er geen wanverhouding bestaat tussen de feiten en de beslissing.

Waar verweerder in de nota opnieuw telkenmale wijst op het weigeren vrijwillig uitvoering te geven aan het overdrachtsbesluit in de gesprekken met de ICAM-coach, alsook nadat werd aangekondigd dat voor verzoekster en haar man een vlucht was voorzien naar Spanje en zij ook op de dag zelf van de geplande vlucht op 16 augustus 2022 geen gevolg wilden geven aan “de enige kans om vrijwillig te vertrekken”, herhaalt de Raad dat het niet vrijwillig willen vertrekken niet op rechtmatige wijze kan beschouwd worden als “onderduiken”. Er blijkt immers in casu niet dat verweerder niet de mogelijkheid zou gehad hebben tijdig over te gaan tot gedwongen overdracht. Verzoekster en haar gezin bevonden zich ten allen tijde op een door verweerder gekend adres en op het moment van het vaststellen van onderduiken zelfs in een FITT-woning. Anders dan verweerder in de nota stelt, volstond het feit dat verzoekster en haar man weigerden op 16 augustus 2022 vrijwillig te vertrekken niet om daags nadien op rechtsgeldige wijze vast te stellen dat ze “ondergedoken” waren. Anders dan verweerder aanneemt in de nota, kan niet redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoekster en haar echtgenoot buiten bereik van de Belgische autoriteiten verbleven om de overdracht te verhinderen, noch blijkt uit het administratief dossier dat zij het materieel onmogelijk hebben gemaakt om de overdracht ten nuttigen tijde uit te voeren. Zo blijkt immers uit een verslag “niet-vertrek” in het administratief dossier van 16 augustus 2022 voor de vlucht naar Madrid als “*resultaat: Mislukt Betrokkene niet overgebracht door Bur-T/niet uitgehaald door LPA*”. Verzoekster en haar man werden dus niet overgebracht, noch uitgehaald. Ook uit het stuk in het administratief dossier van 16 augustus 2022 “*weigering vlucht 16/08/2022 A-M. M. S. (... geboortedatum echtgenoot verzoekster) + A., E., A., M. (...geboortedatum verzoekster) + A-M. A.M.S. (...geboortedatum kind)*” blijkt wederom dat op de ochtend/nacht van uithaling enkel een gesprek heeft plaats gehad met de coach waarin werd benadrukt dat het de laatste kans was om vrijwillig te vertrekken en indien zij dit weigeren zij gedwongen zouden worden. Er blijkt wederom niet dat verweerder door het gedrag van verzoekster en haar echtgenoot - zijnde door “onderduiken”- in de materiële onmogelijkheid zou geweest zijn om tijdig over te gaan tot gedwongen overdracht. Er blijkt dus niet dat zij de geplande repatriëring hebben “geblokkeerd” zoals verweerder in de nota stelt. Waar verweerder nog citeert uit een arrest van de Raad

blijkt dit een andere feitelijke situatie te betreffen waarin geen toegang werd verschaft aan de politie tot de privéwoning en betrokkene herhaaldelijk niet kon worden aangetroffen op het opgegeven adres zodat wel sprake was van een opzettelijk materieel onmogelijk maken om over te gaan tot gedwongen overdracht.

Wat betreft het betoog van verweerder inzake het “risico op onderduiken” wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie geenszins in zijn arrest Jawo heeft gesteld dat de term “onderduikt” zoals gebruikt in artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening zou moeten ingevuld worden als de wijze waarop de Terugkeerrichtlijn en het Terugkeerhandboek de term “risico op onderduiken” definiëren. De term “risico op onderduiken”, zoals gedefinieerd in artikel 2, n van de Dublin III-verordening, komt overigens verder enkel nog voor in artikel 28 van de Dublin III-verordening dat specifiek betrekking heeft op de gevallen waarin de lidstaten de betrokken persoon in bewaring mogen houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat.

De Raad heeft reeds gesteld in zijn arrest nr. 237 903 in verenigde kamers van 2 juli 2020 dat:

“Aldus moet worden besloten dat de bepalingen van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet een verduidelijking vormen van het begrip “risico op onderduiken” zoals bedoeld in artikel 28.2 van de verordening nr. 604/2013, waarvan het bestaan moet worden vastgesteld bij het nemen van een beslissing tot bewaring met het oog op overdracht en dat de overheid moet toelaten om een risicoanalyse te maken van de kans dat de verzoeker om internationale bescherming “zal onderduiken”.

Dit heeft geen uitstaans met het begrip “onderduikt”, zoals bedoeld in artikel 29.2 van de voormelde verordening. Het begrip “onderduikt” in artikel 29.2 wordt in het arrest Jawo van het Hof van Justitie duidelijk gedefinieerd als “ondergedoken is” (§53). De verwijzing naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig. De verwerende partij kan geen eigen invulling geven aan het begrip “onderduikt” van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 door te verwijzen naar de criteria die erop zijn gericht het bestaan vast te stellen van een “risico op” onderduiken zoals bedoeld in artikel 28.2 van dezelfde verordening, dat wordt aangewend om een verzoeker om internationale bescherming in bewaring te kunnen nemen.”

De Raad herhaalt dan ook dat het betoog gestoeld op artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, de Terugkeerrichtlijn en het Terugkeerhandboek niet dienstig is.

Waar verweerder nog aanstipt dat het beroep tegen de bijlage 26quater geen schorsende werking heeft en dat indien de terugleiding naar Spanje wordt uitgevoerd, dit haar niet belet haar verdediging in de hangende procedure voor de Raad te laten waarnemen door een advocaat kan hij gevolgd worden. Echter, dit doet geen afbreuk aan het feit dat de term “onderduiken” restrictief moet worden geïnterpreteerd volgens het Hof van Justitie. Het volstaat bijgevolg niet dat een vreemdeling consequent in gesprekken weigert vrijwillig gevolg te geven aan een overdrachtsbesluit, aangezien hij dit besluit heeft aangevochten en diens rechten wenst te vrijwaren op vlak van belang, om hem als ondergedoken te beschouwen als tegelijk moet worden vastgesteld dat deze vreemdeling niet doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht. In casu blijkt uit de feiten eigen aan de zaak dat op 17 augustus 2022 niet op redelijke wijze kon worden vastgesteld dat verzoekster en haar man er doelbewust voor zorgden buiten het bereik te blijven van verweerder.

Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat het administratief dossier ook nog een “verslag niet vertrek” van 1 september 2022 bevat en in dit verslag wel wordt gesteld “mislukt ontsnapt uit ziekenhuis/FITT/centrum”. Echter dienaangaande bevestigt de Raad wat hij hieromtrent in zijn arrest nr. 281 100 van 29 november 2022 reeds over het familielid in dezelfde situatie stelde, met name dat deze gebeurtenissen dateren van na de bestreden beslissing en dus niet kunnen verantwoorden waarom verweerder op 17 augustus 2022 overging tot de verlenging van de overdrachtstermijn. Bovendien gaat verweerder kort door de bocht waar hij op 1 september 2022 stelt dat verzoekster ‘ontsnapt’ uit de FITT-woning, nu verzoekster aantoont dat zij haar nieuwe verblijfplaats te Luik reeds op 24 augustus 2022 kenbaar heeft gemaakt aan verweerder en blijkt uit het administratief dossier dat er op 16 augustus 2022 vanuit de Dienst Vreemdelingenzaken werd gecommuniceerd aan de FITT-woning dat verzoekster diende te worden vrijgesteld.

Het verweer doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het enige middel is in de gegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, waarvan gesteld wordt dat ze genomen is op 17 augustus 2022 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES